

Conversation Analysis: Differential Features of Spoken and Written Forms of Communication

The rendering of spoken communication in written form gave the rise to the distinction between written and spoken varieties of language, and in our own day various forms of communication have been developed through technology. Speech is temporary by its nature, but it can be made permanent through recording and transcription. The difficulty of transcribing illustrates the differences between spoken and written communication. The article is devoted to the analysis of morphological, phonological, lexical and syntactical differential features of spoken and written forms of communication in line with research dedicated to conversation analysis, which concentrates on the study of spoken discourse. The analysis is based on comparing spoken and written forms of the same material.

Key words and phrases conversation analysis, discourse, communication, spoken form of communication, written text, language variety.

Introduction. Conversation analysis is an approach to the study of talk in interaction which grew out of the ethnomethodological tradition in sociology developed by Harold Garfinkel. Conversation analysis started with Harvey Sacks, a rather strange sociologist who came to the field through law. He was strange because his lectures, delivered at the University of California in the late 1960^s, wandered through all sorts of issues: calls to a suicide help line, a counselling group for hot-rodgers, a newspaper story about a bomber pilot, or how people glance across classrooms. In each case, he focused on exactly how people said things, and what other people said next. He published only a few papers before he died in a car crash, so the ideas have been developed by his colleagues and students [3, p. 5].

Conversation analysis aims at the analysis of natural conversation in order to discover what the linguistic characteristics of conversations are, and how conversation is used in ordinary life. In other words, it is the analysis of the methods people use to engage in conversation and other forms of social interaction involving speech.

Conversation is one of the most prevalent uses of human language. All human beings engage in conversational interaction and human society depends on conversation. Social interaction is the means through which the business of the social world is transacted, the identities of its participants are affirmed or denied, and its cultures are transmitted, renewed and modified [1].

Conversation is the way in which people socialize and develop and sustain their relationships with each other. When people converse they engage in a form of linguistic communication, but there is much more going on in a conversation than just the use of a linguistic code. Much that is important in conversation is carried out by things other than language, including eye gaze and body posture, silences and the real world context in which the talk is produced.

The rendering of spoken communication in written form gave the rise to the distinction between written and spoken varieties of language, and in our own day various forms of communication have been developed through technology. The telephone allows oral communication, and radio and television allow unidirectional communication in oral form. Such phenomena as e-mail and instant messaging have encouraged the development of new, less formal modes of written communication. The **main task of the article** is to analyze morphological, phonological, lexical and syntactical differential features of spoken and written forms of communication in line with research dedicated to conversation analysis, which concentrates on the study of spoken discourse.

Each time we communicate we make a choice to use either spoken or written language. The choices between spoken and written language are obvious. The relationship you have with a person, whether it is close or distant, influences the communication you have with someone. If they have authority over you, for example your head-teacher, this may make your communication more formal. Your relationship may also influence whether you communicate using spoken or written language. You are more likely to write something for your teacher than you are to write a message to your mother. This is also because your purpose for communicating with your teacher is probably going to be different from your reasons for communicating with your Mum.

Look at the following tasks and divide them into two groups – tasks where you would use spoken language and tasks where you would use written language: Making a complaint, Telling someone you love them, Revising for an exam, Confirming that you've sold your house, Making an excuse, Performing a marriage ceremony, Giving someone directions, Trying to change someone's opinion, Sorting out your ideas, Gossiping

It's difficult to divide these tasks into two completely separate groups! If you were giving simple directions, for example, you would probably use spoken language. If the directions got more complicated, though, you would probably write them down.

Directions can be spoken and written. The advantages in giving spoken directions are: the speaker can use body language, e. g. arm gestures, to make the directions clear; if confused, the listener can ask for more information. The advantages in giving written directions are: because writing is planned, the directions can be sorted out clearly, spoken directions can be forgotten; written directions provide a permanent record to refer to if confused.

Gossiping is usually spoken as in many cases we do not want to have a record of our speech, here gossip.

Making an excuse is easier at a distance, because no one can argue with what you are saying and your tone of voice and gestures betray lies. Therefore, telephoning avoids body language and writing avoids body language, tone of voice and any immediate feedback.

Spoken and written texts differ for many reasons. Spoken text has to be understood immediately, written can be referred to many times. Spoken texts have variations in speed, but it is generally faster than writing. One should pay attention to loudness/quietness, gestures/ body language, intonation, pitch range, stress, rhythm, pausing and phrasing. The spoken text is represented in a form of a dialogue, while the written is a monologue. The difference between two varieties lies in the purpose and circumstances in which they are used.

Spoken and written forms of communication have developed its own characteristics features that are opposed. In real life situations features peculiar of the spoken language are used in written variety and vice versa. As in all spoken texts, the features of spoken language that distinguish it from written language will be present. These include: pauses, voiced phrases (*er, um*), fillers (*you know*), repetition, rephrasing, vague language (*sort of, kind of*), colloquial vocabulary, discourse markers (*right, well*), ellipses, context dependent language (*this, these*), frequent use of *and*: *there is this guy and he's really old and he's got this dog, like a really ugly dog, and he walks in here*. For written text, we'd prefer: *A rather old gentleman with a terribly ugly dog entered* [2].

The spoken version differs from its written representation phonetically, morphologically, lexically and syntactically.

From morphological and phonetic points of view the spoken language uses more contracted forms which result from carelessness of the speaker that in many cases accompanies the quick tempo of the speech. E. g. in the spoken text, contractions are common, e. g. *there's, can't, don't, he'd, she's, I'd've*, but the full forms are used in writing, e. g. *I have noticed, it is, I would have*.

If to differentiate spoken and written texts grammatically, spoken text has fewer subordinate clauses, fewer *that/to* complement clauses, fewer sequences of prepositional phrases, fewer attributive adjectives. Most of the verbs in the interview are in the active voice, e. g. *they teased me, they said*. In the written text, the passive occurs, e. g. *I...was teased, I was told*.

Taking into account lexical characteristics spoken text is longer, and uses more repetitions. Its percentage of different word is below 40 %, in written text – above 40 %. In speech they use more monosyllabic words and simple words, often of Anglo-Saxon origin, e. g. *lived, started*. In the written text, longer words are used and words of other language origins, mainly French, e. g. *resembled, recommenced*. Spoken texts are shorter, they use less complex words and phrases (less contractions, fewer nominalizations, more verb-based phrases, e. g. *having treatment (w) – being treated (s), hospital care (w) – go to the hospital (s)*, more words that refer to the speaker, less abstract words, more quantifiers).

Spoken texts are rich in pronouns, e. g. *it, they, you, we* and lexical repetitions, e. g. *This man, this chap she was going out with*, first person references, active verbs, fillers: *you know, sort of thing, er, um*, ellipsis, hesitation.

Structurally spoken text is more fragmented. It contains more simple sentences and coordination words (*and, but, so, because, etc.*). Written texts exhibit a bewildering variety and richness of different structural

forms. Written discourse can be divided into chapters, sections, units, headings, subheadings, quotations, etc. The written text has longer sentences with complex structures: *19 people, who come from all over the world*. In the interview, shorter sentences are used with the repeated structure of the introductory *there* (*There's 19 people, there's one girl, there's um a couple of*). The spoken text has normal word order. In the written text, position of clauses has been carefully controlled, particularly placing linked clauses close together (*I and other people*). Most noticeable is the 'unusual' positioning of the object before the subject (*This I disagree with*) which doesn't commonly feature in everyday spoken language.

The syntactical features reveal the true nature of the spoken variety of language – the situational character of the communication.

Spoken and written texts serve different functions. The written language has two main functions: the storage function which permits communication over time and space; and shifting language from the oral to the visual domain, which permits words and sentences to be examined out of their original contexts.

Nevertheless, written and spoken texts are interconnected as e.g. the doctor writes your symptoms, you write a telephone number. We can have written discourse that is intended to be spoken, and spoken language that is designed to be read.

Conclusions. We rarely write and speak in identical language and features of particular difference relate to grammar, vocabulary, style. The prosodic features of intonation, speed, stress and volume are very difficult to capture in a written text. It's important to keep in mind that speaking and writing are not absolute opposites of each other. In future we'll explore how the features of spoken language has been applied by writers and become part of written texts.

Sources and literature

1. Conversation analysis [Electronic resource]. – Mode of access : <http://www.annualreviews.org/doi/abs/10.1146/annurev.an.19.100190.001435>
2. Pridham F. *The Language of Conversation* / Francesca Pridham. – London : Routledge, 2005. – 96 p.
3. Wooffitt R. *Conversation Analysis and Discourse Analysis* / Robin Wooffitt. – London : SAGE Publications Ltd, 2005. – 234 p.

Недільченко Наталія. Конверсаційний аналіз: диференційні особливості усних і писемних форм комунікації. Кожна мова має дві форми свого виявлення: усну й писемну. Спілкування людей фіксується і в усній, і в писемній формах. Форми мови (мовлення) мають спільні та відмінні особливості. За змістом вони подібні, адже обидві передають думку, різняться ж засобами вираження і сприймання.

Надання усній комунікації письмової форми приводить до потреби встановлення різниці між письмовими та усними варіантами мови, які сьогодні розвиваються завдяки новітнім технологіям. Так, телефон допускає вживання усної форми спілкування, радіо і телебачення – односторонню комунікацію в усній формі. Такі явища, як, наприклад, електронне повідомлення і постійний обмін повідомленнями сприяють появі нових, менш формальних методів письмового спілкування. Усні та писемні форми комунікації сформували свої характерні особливості, які протиставляються. У реальному житті риси, що притаманні усному мовленню, широко використовуються в писемному варіанті мови. Вони включають паузи, голосові паузи, повтори, проміжні слова, розмовну лексику, дискурсивні маркери, еліпсис.

У статті схарактеризовано морфологічні, фонологічні, лексичні та синтаксичні відмінності усної комунікації від її писемної форм в аспекті досліджень, присвячених конверсаційному аналізу, який зосереджується переважно на вивченні розмовного дискурсу, на вивченні структур і формальних особливостей мови, яка розглядається в її соціальному використанні.

Ключові слова: конверсаційний аналіз, дискурс, спілкування, усна форма комунікації, писемний текст, різновид мови.

Недильченко Наталья. Конверсационный анализ: дифференционные особенности устных и письменных форм коммуникации. Каждый язык имеет две формы своего проявления: устную и письменную. Общение людей фиксируется как в устной форме, так и в письменной. Формы языка (речи) имеют как общие, так и различные особенности. По содержанию они подобны, поскольку обе передают мысль, различаются ж средствами выражения и восприятия.

Предоставление устной коммуникации письменной формы приводит к необходимости установления разницы между письменными и устными вариантами языка, которые в настоящее время развиваются благодаря новейшим технологиям. Так, телефон допускает употребление устной формы общения, радио и телевидения – одностороннюю коммуникацию в устной форме. Такие явления, как, например, электронное сообщение и постоянный обмен сообщениями, способствуют появлению новых, менее формальных методов письменного общения. Устные и письменные формы коммуникации имеют свои характерные особенности, которые противопоставляются. У реальной жизни черты, присущие устной речи, широко используются в письменном ва-

рианте языка. Они включают паузы, голосовые паузы, повторы, промежуточные слова, разговорную лексику, дискурсивные маркеры, эллипсис.

В статье рассматриваются морфологические, фонологические, лексические и синтаксические отличия устной коммуникации от ее письменной форм в русле исследований, посвященных разговорному анализу, который сосредоточивается преимущественно на изучении разговорного дискурса, на изучении структур и формальных особенностях языка, который рассматривается в его социальном использовании.

Ключевые слова: разговорный анализ, дискурс, общение, устная форма коммуникации, письменный текст, вариант языка.

Statya acted to the editorial board
25.03.2013 p.

УДК 811.111'282.3'276.2

**Світлана Орлова,
Руслана Рославець**

Сленг як варіант соціальних діалектів

У статті визначено актуальність теми, яка полягає в з'ясуванні історичних і синхронних причин виникнення, існування, збереження та зникнення різних варіантів мов. Виділено три історичні етапи становлення діалектів: діалект в умовах родинно-племінного устрою, в епоху освіти давніх і середньовічних держав і так званий територіальний діалект у період формування та розвитку національних спільнот. Схарактеризовано граматичні та словотворчі особливості англійських діалектів. Окреслено ознаки сленгу як варіанта соціальних діалектів. Висновки дають змогу оцінити особливості розвитку літературної норми. Врахування діалектних даних – міцна основа для дослідження становлення та розвитку слів.

Ключові слова: соціальні діалекти, граматичні та словотворчі особливості англійських діалектів, особливості сленгу як варіанта соціальних діалектів.

Постановка наукової проблеми та її значення. Завдання діалектології – вивчення коливань лінгвогеографічних кордонів та історичних і синхронних причин виникнення, існування, збереження та зникнення тих чи інших особливостей різних варіантів мови на певній території чи в різних ареалах.

Виклад основного матеріалу й обґрунтування отриманих результатів дослідження. Сучасні діалекти зазвичай вивчаються через опитування інформантів. Найбільш показовим способом спостереження та безпосереднього дослідження живого діалектного вживання у зв'язній мові слід визнати принцип, який сформулював відомий американський лінгвіст В. Лобов для соціолінгвістики, який не менш важливий і для лінгвогеографії: «Для того, щоб отримати дані, важливі для лінгвістичної теорії, потрібно спостерігати, як люди розмовляють, коли за ними не спостерігають» [3].

Для отримання більш розчленованих діалектних характеристик найефективніший метод – анкетування, тобто використання збірників запитань для носіїв діалектів про основні мовні засоби, які застосовуються для визначення їх діяльності (назви предметів, тварин, звична робота, пов'язана зі способом їхнього життя).

Питання вивчення сленгу як варіанта соціальних діалектів дуже актуальне. Отже, **завдання** нашої статті:

- 1) описати історичні етапи становлення діалектів;
- 2) схарактеризувати фонетичні, граматичні та словотворчі особливості англійських діалектів;
- 3) окреслити особливості сленгу як варіанта соціальних діалектів.

Як справедливо відзначає М. М. Гухман, схематично можна виділити три історичні етапи становлення діалектів:

- діалект в умовах родинно-племінного устрою;
- діалект в епоху освіти давніх і середньовічних держав;
- так званий територіальний діалект у період формування та розвитку національних спільнот, коли діалект стає віджитою формою усного спілкування певних верств суспільства [4, с. 55].